

Uidentificeret 2/5-1916.

HENDES UNGDOMS- FORELSKELSE

ELLER:

LØGNENS STRAF

Smuk og virkningsfuld Kunstfilm i et For-
spil og 3 Akter fra NORDISK FILMS CO.

Hovedrollerne udføres fortrinligt af
Ebba Thomsen og Olaf Fønss

Filmen er iscenesat af
Professor Martinius Nielsen

Den interessante Roman om, hvorledes det old-ægyptiske Smykke med den ulykkebringende Ring kom til at gribe ind i en engelsk Adelsfamilies Skæbne, er fortalt med stor Effekt og fængsler strax Tilskuerne, som i aandeløs Spænding følger den ejendommelige Handlings Gang.

PERSONERNE:

I Forspillet:

Den ægyptiske Fyrste Hr. Aage Hertel
Danserinden. — Hendes Elsker.

Det oldægyptiske Smykke med den ulykkebringende Ring.
Der danses for Fyrsten.
„Jeg vil skænke dig dette Smykke!“
„Jeg ønsker kun Ringen!“
Hvad Sagnet fortæller.
Hvis Ringen fjernes fra sin Plads, bringer den Ulykke.
„Jeg ofrer ikke min Kærlighed paa Fyrstens Elskerinde.“
„Forlader du mig, styrter jeg mig i Havet!“
Sagnets Ord gaar i Opfyldeelse.
Guldringen og dens Hemmelighed begravnes for evigt med Danserinden.
Paa Billfordhouse.
Paul Billford og hans unge Hustru Clara.
Ellinor er hans Datter af første Ægteskab.
Et Telegram fra James Geary.
Den berømte Arkæologs Ankomst. Gamle Minder. —
„Da jeg sidst så Dem, var De en lille Pige!“
„Min Hustru!“
James Geary mindes sit Fortidsbekendtskab med Clara.
„Det er forbi, og det skal være forbi.“ Efter Middagen.
„Det Smykke er en meget stor Sjældenhed! I en ægyptisk Danserindes Grav har jeg funden Magen til det — blot manglede det den Ring, som ses paa Deres Smykke.“
Et Tennisparti.
„Hvilken henrivende Brystnaal!“
„Gaa hjem og klæd dig om til Middagen.“
Hendes Ægteskabs Skuffelser.
„Ganske Magen til mit Smykke ... kun mangler Ringen paa mit.“

„Sælg mig det, Paul; jeg faar ikke Ro, før jeg kan indlemme det i min Samling. — Jeg byder dig 150,000 Francs.“
James vil for enhver Pris have Smykket.
Kærlighedsdrømme.
Godnat, Elskede!
„Husker du? Husker du? Det skulde have været os to?“
Hævnen.
Det ægyptiske Smykke skal hjælpe mig.
Manchetknapperne.
Om Morgen.
„En Mand med Maske for Ansigtet trængte sig ind til mig.“
„Tror du ikke, det er ham?“
„Hvis den Knap er fundet hos Fru Billford, maa den være stjaalet fra mig i Nat!“
„Jeg kender jo din Samlergalskab og forstaar, at du har ladet dig friste. Giv mig Smykket tilbage, saa skal alt være glemt.“
James bestemmer sig til at forlade Billfordhouse.
„Ringen er jo brækket af; det er ikke mit!“
„Bring det til Hr. Billford!“
„Ringen har han selvfølgelig brækket af for at Smykket skulde ligne hans eget!“
Anger.
„Nej, nej ... han maa ikke rejse!“
„Guldringens Hemmelighed vil blive røbet en Gang, og saa kommer jeg tilbage.“
Paa Dødslejet.
„Se dér ... Ringen! — — —“
Skæbnen har opklaret Guldringens Hemmelighed.
Kærlighedens Lykke.

I Skuespillet:

Paul Billford, Ejer af Billfordhouse Hr. Carl Lauritzen
Clara, hans Hustru Fru Ebba Thomsen
Ellinor, hans Datter af første Ægteskab Frk. Alma Hinding
James Geary, Arkæolog Hr. Olaf Fønss
Joe, gammel Tjener Hr. Peter Jørgensen

Hendes Ungdomsforelskelse.

Sagnet fortæller om det oldægyptiske Smykke med den ulykkebringende Ring, at hvis Ringen fjernes fra sin Plads ved det gamle Smykke, bringer den Ulykke over den, som bærer Ringen alene ...

Smykkets Historie er følgende:

I meget gamle Dage skænkede en ægyptisk Fyrste Smykket til en Danserinde, som ved en Fest havde glædet ham med sin Kunst. Men Danserinden lod haant om det gamle Sagn og dets Spaadom. Hun brød Ringen af og bar den alene. Da mødte hun sin Elsker, som kastede Foragt paa hende, fordi hun bar Fyrstens Smykke. Af Sorg og Skam styrtede hun sig i Havet, og Sagnets Ord gik saaledes for første Gang i Opfyldeelse.

* * *

Men Guldringens Historie fortsættes i Nutiden.

Paa en Studierejse i Ægypten opdager den berømte Arkæolog James Geary den Grav, i hvilken Danserindens jordiske Levninger for Aarhundreder tilbage er stedt til Hvile, og det oldægyptiske Smykke kommer atter frem i Dagens Lys.

Kort Tid senere forlader James Geary sine Udgravninger i Ægypten og beslutter paa Hjemvejen til London at besøge sin Ungdomsven Paul Billford, Ejeren til Billfordhouse, hvem han i 12 Aar ikke har set. Paul Billford tager vel imod sin gamle Universitetskammerat, præsenterer ham først for sin Datter, en yndig ung Pige ved Navn Ellinor, og siden for sin unge smukke Frue. Paul Billford er anden Gang gift. James Geary kan næppe tilbage-

holde et Udbrud af Forundring, da han i Fru Clara Billford genkender en Kvinde, han for en Del Aar tilbage har været forlovet med. Han havde den Gang, efter et alvorligt Opgør, brudt med hende, og deres Veje var ikke senere krydsedes. — Nu genser han hende som sin bedste Vens Hustru og Stedmoder for Miss Ellinor, i hvem James Geary ved første Øjekast er bleven forelsket.

Hos Fru Clara, der aldrig helt har kunnet glemme sin Ungdomskærlighed, vokser nu den Tanke frem, at hun maaske endnu kan naa at vinde James Geary. Hun forklarer ham, at hendes Ægteskab har været hende en bitter Skuffelse, fortæller, hvorledes han bestandig har været i hendes Tanker, minder ham om de Øjeblikke, de har tilbragt sammen. De to burde have haft hinanden; de kunde være blevet lykkelige sammen!... Maaske kan de blive det endnu...

Men James Geary, der har bestemt, at det gamle skal være glemt og alt mellem ham og Clara være forbi, viser hende utilsløret sin Foragt for det lave Rænkespil, hun vil sætte i Værk bag sin Mands Ryg. Og jo kraftigere hun arbejder paa paany at trænge sig ind i hans Forestillingskreds, des tydeligere træder et andet Billede frem for hans Bevidsthed... Billedet af Ellinor.

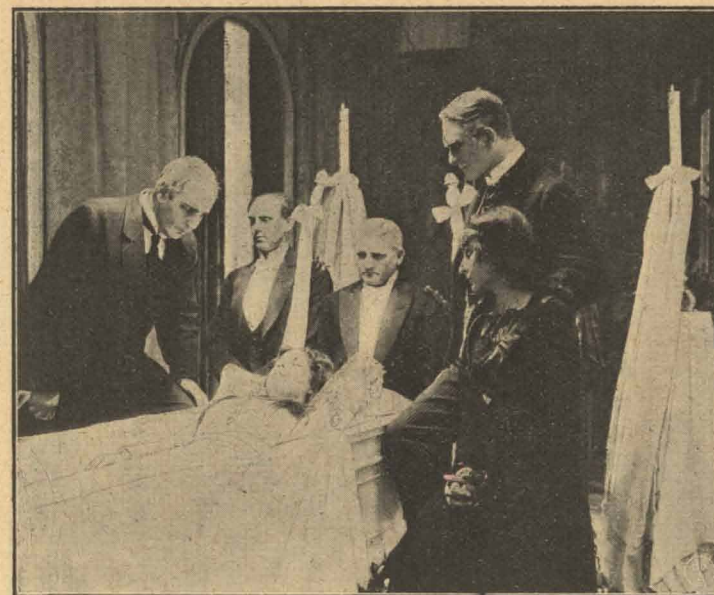
Da sværger Clara Hævn. Hendes Mand har ved en tidligere Lejlighed foræret hende et ægyptisk Smykke, der er nøjagtig Magen til det, James Geary har fundet i Danserindens Grav — blot med den Forskel, at Fru Claras Smykke har den Ring, som savnes paa det, der er i James Geary's Besiddelse. Den berømte Arkæolog, der tillige er en fanatisk Samler, har forgæves budt Vennen en Formue for Smykket med den ulykkebringende Ring. Paul Billford vil ikke sælge det.

Clara, der kender James Geary's Samlermani, udtænker nu en Plan, efter hvilken hun vil gaa frem, og som, hvis den lykkes, vil kaste Vanære over den Mand, der har vræget hendes Kærlighed. Medens alle sover, sniger Clara sig ind i Gæsteværelset, der beboes af Arkæologen, og stjæler en af James Geary's Manchetknapper. Derefter bryder hun Ringen af det ægyptiske Smykke og skjuler den paa sit Bryst. Og den lille Komædie, hun har til Hensigt at arrangere, er klar til at begynde.

Næste Morgen bliver der stor Alarm paa Billfordhouse. Fru Clara findes bevidstløs i sine Værelser med en Knebel i Munden. Da hun kommer til sig selv, forklarer hun, at en Mand med Maske for Ansigtet er trængt ind til hende, og at det under Kampen er lykkedes hende at rive den ene af hans Manchetknapper til sig. Knappen genkendes som tilhørende James Geary. Saa snedigt forstaar Fru Clara at

føre sine Angreb, at Paul Billford tilsidst selv ikke tvivler om, at James Geary ikke har kunnet modstaa sin Lyst til at eje Smykket med den ulykkebringende Ring og derfor har vovet sig ind i Fru Claras Værelser for at ombytte sit Smykke med hendes. Bagefter har han selvfølgelig brækket Ringen af, for at Smykket skulde ligne hans eget.

Det er givet, at Paul Billford ikke vil indblande Politiet i denne kedelige Sag, men James, der føler sig omgivet af mistænksomme Blikke, bestemmer sig hurtigt til at forlade Billfordhouse. Vennen søger ikke at holde ham tilbage, og han tager afsted til Stationen. Men da Fru Clara fra sit Vindue ser det sidste Glimt af den Mand, hun engang har omfattet med Kærlighed, angrer hun det onde, hun har øvet mod ham. Hun forlanger i Hast sin Hest sadlet. Hun vil ride efter ham for at fortælle ham alt og trygle ham om Tilgivelse. Undervejs bliver Hesten sky for et frembrusende

Tog og kaster sin Rytterske af. I døende Tilstand bæres hun tilbage til Billfordhouse, og i sine sidste Sekunder finder hun frem fra sit Bryst den ulykkebringende Ring, Beviset for hendes Brøde.

* * *

For anden Gang er Sagnets Spaadom gaaet i Opfyldelse, men denne Gang fører Ringen dog ogsaa Lykken i sit Følge; thi nu, da James Geary's Ære er frelst, tør han anmode om Ellinors Haand og Hjerte, og Paul Billford, der kun længes efter en Lejlighed til at gøre sin Uret mod Vennen god, giver med Glæde sit Samtykke.

Der Ring der Pharaonen .

Drama in drei Akten mit einem Vorspiel.

Personen:

Der ägyptische FürstHerr Aage Hertel.
Baron HufenHerr Carl Lauritzen.
Herta, seine FrauFrl. Ebba Thomsen.
Ellinor, seine Tochter aus erster Ehe ..Frl. Alma Hinding.
Dietrich von Weyhern, ArchäologHerr Olaf Fønss.
Johann, ein alter DienerHerr Peter Jørgensen.

Das Vorspiel.

Eine alte Papyrusrolle erzählt: Wehe dem, der den Ring der Pharaonen trägt und die Kette, die ihn umschlingt, verschmäht, denn der Ring allein bringt Fluch dem, den er schmückt.

Es ist zur Zeit der grossen Pharaonen, deren Glanz einen hellen Schimmer weit über alle Länder warf. Das schönste Mädchen aus dem Volk ist erwählt, vor Pharao zu tanzen, und in einer gnädigen Laune löst er die Kette, die ihn schmückt, und reicht sie der Tänzerin. Diese aber, welche die Weissagung nicht kennt, erbittet

sich nur den Ring, dessen tiefroter Rubin wie ein Blutstropfen an ihrer Hand funkelt. Pharao gewährt ihr den Wunsch und bricht den Ring von der Kette. Unheil ruht von nun ab auf dem Haupte der ägyptischen Tänzerin. Der Geliebte, der sie in Verdacht hat, dem Pharao mehr als ihre Kunst geschenkt zu haben, verstösst sie für immer. Die Tänzerin, die ohne ihren Freund nicht zu leben vermag, schwimmt weit hinaus ins Meer, das im Mondenschein silbern leuchtet und breitet dann die Arme aus. Liebkosend tragen die Wellen die Tote zum Ufer zurück, wo sie der verzweifelte Geliebte findet. Die uralte Weissagung hat sich erfüllt. Pharaos Ring und sein Geheimnis werden für ewig mit der Tänzerin begraben.

- - - - -

Baron Hufen lebt mit seiner jungen Frau und seiner erwachsenen Tochter aus erster Ehe auf seinem romantisch gelegenen Wohn-

sitz. Das ziemlich gleichförmige Leben auf dem Rittergut wird durch ein Telegramm Dietrich von Weyhern's unterbrochen, das seine Ankunft meldet. Nach zwölfjähriger Abwesenheit kehrt Dietrich von Weyhern, der in Aegypten archäologische Studien getrieben hat, in die Heimat zurück. Der Hausherr, der ihn als treuen Freund schätzt, ahnt nicht, dass seine junge Frau der Ankunft Dietrichs mit einem Gemisch von Bangen und Sehnsucht entgegensieht. Sie hat ihn einst leidenschaftlich geliebt, allein die Verhältnisse traten zwischen sie und ihn und trennten sie bis zu diesem Augenblick. Dietrich hat Herta nicht vergessen, allein seine Gefühle haben sich abgekühlt und werden auch nicht durch ihren Anblick wieder erweckt. Ellinor jedoch, Hufens Tochter, die ihm in dem ganzen Liebreiz ihrer achtzehn Jahre entgegentritt, macht einen tiefen Eindruck auf ihn. Herta bemerkt wohl seine Zurückhaltung, vermag sich aber noch nicht in die Hoffnungslosigkeit ihrer heimlichen Wünsche zu finden. Als Dietrich nach Tisch von seinen Erlebnissen erzählt, hängt sie wie gebannt an seinen Lippen und ist glücklich, als sich ihr eine Möglichkeit auftut, ihn zurück zu gewinnen. Sie trägt einen ägyptischen Schmuck, dessen Original Dietrich von Weyhern in einem Grabe bei Luxor fand. Nur fehlte diesem der Ring, den Hertas Halsband ziert. Dietrich setzt alles daran, die wertvolle Imitation für seine Sammlung zu erwerben, da er sein eigenes Fundstück den Königlichen Museen abliefern muss. Herta weigert sich jedoch, dem einstigen Freunde diesen Wunsch zu erfüllen in der Hoffnung, ihn vielleicht durch das Geschenk zu gewinnen. In der Nacht sucht sie ihn heimlich auf. Allein Dietrich, dessen Gedanken bei Ellinor weilen, die ihm allein der Eroberung wert dünkt, empfängt Herta mit demütigender Kälte und befiehlt ihr, als sie trotzdem fortfährt, um seine Liebe zu betteln, mit harten Worten,

das Zimmer zu verlassen. Ellinor, die ihre Stiefmutter heimlich beobachtet hat, errät die Zusammenhänge und flüchtet sich erschreckt, über das, was sie gesehen, in ihr Zimmer, wo sie schlaflos in trüben Gedanken bis zum Morgen hindämmert.

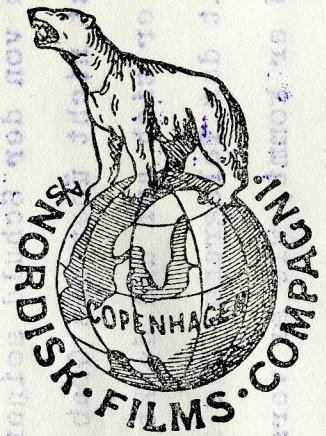
Herta hat unterdessen den Entschluss gefasst, die erlittene Kränkung an Dietrich zu rächen, und ihre Rache sogleich auszuführen. Sie schleicht sich noch einmal in Weyherns Zimmer, der bereits schläft, und verbirgt den ägyptischen Schmuck, von dem sie den Ring vorher entfernt hat, in seinem Koffer. Danach nimmt sie einen seiner Manschettenknöpfe an sich und verlässt so lautlos, wie sie gekommen, den Raum. Dann bringt sie ihr Zimmer in Unordnung, reisst die Schubladen auf und streut ihre Sachen auf den Boden, um einen Ueberfall vorzutäuschen. Baron Hufen, der sie geknebelt auffindet, lässt sich von ihr übertölpeln und glaubt ihr den

Diebstahl, dem sie zum Opfer gefallen sein will. Der Manschettenknopf belastet Dietrich in unzweideutiger Weise und Baron Hufen, der seine Sammlerleidenschaft kennt, wirft ihm die Tat vor, ohne sich von seiner Unschuld überzeugen lassen zu wollen. Dietrich von Weyhern rüstet sich nach diesem Vorfall sofort zur Abreise, und als sein Diener den Koffer öffnet, fällt der Schmuck heraus. Ein furchtbarer Argwohn steigt in Dietrich auf. Er leiht ihm jedoch keine Worte, sondern sendet den gestohlenen Schmuck ohne Erklärung dem Baron zurück. Dann macht er sich zu Fuss auf den Weg, unterwegs holt ihn Ellinor ein, um ihm zu sagen, dass sie an seine Schuld nicht glaubt und ihre Neigung ihm für immer gehört. Die Liebenden nahmen schmerzlichen Abschied von einander und Dietrich verspricht dem jungen Mädchen zurückzukehren, wenn das Geheimnis des Pharaoringes sich geklärt hat.

Unterdessen hat Herta bittere Stunden der Reue und der

Qual verbracht. Sie ahnt, dass Dietrich sie durchschaut hat, und vermag den Gedanken, dass er so von ihr geht, nicht zu ertragen. Lieber will sie ein volles Geständnis ihrer Schuld abgeben. Sie lässt ihr Pferd satteln, um Dietrich nachzuweichen. Unterwegs scheut jedoch der nervöse Hengst und wirft die Reiterin zu Boden. Mit schweren inneren Verletzungen wird sie heingebracht, während der Zug den Freund in die Ferne trägt. Als Herta nach langen Stunden der Bewusstlosigkeit erwacht, schliessen die Qualen ihr den Mund. Allein als sie ausgelitten hat, findet Ellinor in ihrem Kleide den Ring, den sie aus dem Schmuck gebrochen hat, um Dietrich zu verdächtigen. Ihrem tiefbewegten Vater ist nun alles klar. Es bedarf nicht mehr des Geständnisses Ellinors über das, was sie gesehen und gehört hat, um ihn von der Schuld seiner Frau zu überzeugen. Allein sein Zorn reicht nicht über das Grab hinaus. Nach dem ersten tiefen Kummer richtet er sich auf und denkt an die Lebenden. Dietrich von Weyhern erhält das Telegramm, das ihm die Klärung des Geheimnisses meldet, und er kommt, wie er versprochen hat, um sich seine liebe kleine Braut zu holen.

.....
.....

seine liebe kleine Braut zu heirathen!
heimlichen Mordes, und er kommt
sich von Wehrem erhebt d
nicht Kummer richtet er
Allein sein Sonn reich
und Gehört hat, Er ihn von der
nicht mehr den Gefühlsleeres
Gefühligen. Ihren tiefenogel
Hing, den sie aus dem
Allein als die ungeschlitten
der Behnachtsgekelternsch
zug der Freund in die Vor
schweren inwiegen Verle
jedoch der Gerdore hang
lässt ihn Kordessereich
lieber will als civilisat
vermege den Gefühlsle
Gest Versteht! Als w
der Kung der Kung
der Kung der Kung

Nyt Program fra Lørdag den 6. Januar.

Hendes Ungdomsforelskelse

eller

Løgnens Straf.

Smuk og virkningsfuld Kunstfilm i et Forspil og 3 Akter.

Optaget af Nordisk Films Co.

Hovedrollerne udføres fortrinligt af

Ebba Thomsen og **Olaf Fønss.**

Filmen er iscenesat af **Prof. Martinius Nielsen.**

Den interessante Roman om, hvorledes det old-ægyptiske Smykke med den ulykkebringende Ring kom til at gribe ind i en engelsk Adelsfamilies Skæbne, er fortalt med stor Effekt og tængsler straks Tilskuerne, som i aandeløs Spænding følger den ejendommelige Handlings Gang.

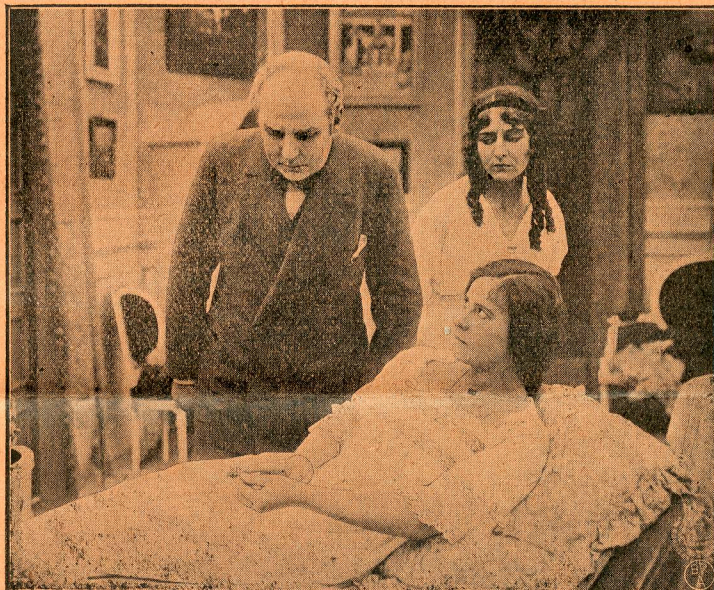
PERSONERNE

I Forspillet:

Den ægyptiske Fyrste Rage Hertel.
Danserinden. — Hendes Elsker.

I Skuespillet:

Paul Billford, Ejer af Billfordhouse . . . Carl Lauritzen.
Clara, hans Hustru Ebba Thomsen.
Ellnor, hans Datter af første Ægteskab . . . Rima Hinding.
James Geary, Arkæolog Olaf Fønss.
Joe, en gammel Tjener Peter Jørgensen.

Afdelingerne.

Det oldnordiske Smykke med denulykkelige bringende Ring.
 Der danses for Fyrsten.
 „Jeg vil skænke dig dette Smykke!“
 „Jeg ønsker kun Ringen.“
 Hvad Sagnet fortæller.
 Hvis Ringen fjernes fra sin Plads, bringer den Ulykke.
 „Jeg ofrer ikke min Kærlighed paa Fyrstens Elskerinde.“
 „Forlader du mig, styrter jeg mig i Havet.“
 Sagnets Ord gaar i Opfyldelse.
 Guldringen og dens Hemmelighed begravnes for evigt med Danrerinden.
 Paa Billfordhouse.
 Paul Billford og hans unge Hustru Clara.
 Ellinor ei hans Datter af første Ægteskab.
 Et Telegram fra James Geary.
 Den berømte Arkæologs Ankomst.
 Gamle Minder.
 „Da jeg sidst saa Dem, var De en lille Pige.“
 „Min Hustru!“
 James Geary mindes sit Fortidsbekendskab med Clara.
 „Det er forbi, og det skal være forbi.“
 Efter Middagen.
 „Det Smykke er en meget stor Sjeldenhed. I en ægyptisk Danserindes Grav har jeg fundet Magen til det — blot manglede det den Ring, som ses paa Deres Smykke.“
 Et Tennisparti.
 „Hvilken henrivende Brystnaal.“
 „Gaa njem og klæd dig om til Middagen.“
 Hendes Ægteskabs Skuffelser.
 „Ganske Magen til mit Smykke . . . kun mangler Ringen paa mit.“

„Sælg mig det, Paul; jeg faar ikke Ro, før jeg kan indlemme det i min Samling. Jeg byder dig 150,000 Francs.“
 James vil for enhver Pris have Smykket.
 Kærlighedsdrømme.
 Godnat, Elskede!
 „Husker du? Husker du? Det skulde have været os to?“
 Hævnen.
 Det ægyptiske Smykke skal hjælpe mig, Manchetknapperne.
 Om Morgen.
 „En Mand med Maske for Ansigtet trængte sig ind til mig.“
 „Tror du ikke, det er ham?“
 „Hvis den Knap er fundet hos Fru Billford maa den være stjaalet fra mig i Nat.“
 „Jeg kender jo din Samlergalskab og forstaar, at du har ladet dig friste. Giv mig Smykket tilbage, saa skal alt være glemt.“
 James bestemmer sig til at forlade Billfordhouse.
 „Ringen er jo brækket af; det er ikke mit.“
 „Bring det til Hr. Billford.“
 „Ringen har han selvfølgelig brækket af for at Smykket skulde ligne hans eget.“
 Anger.
 „Nej, nej . . . han maa ikke rejse.“
 „Guldringens Hemmelighed vil blive røbet en Gang, og saa kommer jeg tilbage.“
 Paa Dødslejet.
 „Se der . . . Ringen — — —“
 Skæbnen har opklaret Guldringens Hemmelighed.
 Kærlighedens Lykke.

Brændt a'! Saa gode Venner var de vist — En Backfische-Fortælling, munter og vittig!

I Hovedrollen: Den allerkæreste Backfisch.

Mabel er en køn lille Pige med et Hjerte saa varmt og ungt, som man kan have det i 13 Aars Alderen. Paa Vej til Skole møder hun to unge Mænd, Tom og Harry, og de synes begge godt om hende, og hun om dem. Og i Frikvarteret og andre ledige Øjeblikke maa hun sammen med Kammeraterne hen til Vinduet for at sende et opmuntrende Blik til sine to Venner, som trofast venter nede for. Lærerinden forstaar ikke, hvorfor Pigerne stadig kigger ud af Vinduet, og da hun ser to unge Mænd, der vinker op til hende i den Tro, at det er Mabel — Afstanden forklarer Fejltagelsen — banker hendes gamle Jomfruhjerte heftigt, og ogsaa hun længes efter at Timen maa være forbi.

Mabel hentes af sin Tante, saa Vennerne maa nøjes med at følge bag efter. Men saa faa' Tom en genial Ide. Harry har en Notesbog og en Blyant, og Tom dikterer da et lille Brev til den Elskede om at møde ham paa et nærmere betegnet Sted og aftaler selv et Stævnemøde med den Skønne. Tom ser sit Snit til at give Mabel Sedlen, og senere paa Dagen sidder han i spændt Forventning paa Cafe Amerika. Men Mabel har i god Tro givet Møde efter Sedlens Indhold, og hun og Harry fejrer deres unge Kærlighed ved Flødeboller og Chokolade. Omsider taber Tom Modet, og da han paa sin kummerfulde Vej hjemad ser Harry og Mabel glædesstraalende komme ud fra en Restaurant — ja, da er Venskabet lige ved at revne. Men et Kys paa Kinden afværger dog Katastrofen. — En til foruden Tom bieder „brændt a'“; det var Lærerinden — men det var nu da saa rimeligt.

Søndag Kl. 4, 5, 7, 8, 9 og 10.

Søgnedage Kl. 8 og 9.

G u l d r i n g e n s H e m m e l i g h e d .

Personerne:

Forspillet.
Den ægyptiske Fyrste.....Herr Aage Hertel.
Danserinden.
Hendes Elsker.

Skuespillet.
Paul Billford, Ejer af Billfordhouse....Herr Carl Lauritzen.
Clara, hans Hustru.....Frk. Ebba Thomsen.
Ellinor, hans Datter af første Ægteskab.Frk. Alna Hinding.
James Geary, Arkæolog.....Herr Olaf Fönss.
Joe, gammel Tjener.....Herr Peter Jørgensen.

Sagnet fortæller om det oldægyptiske Smykke med den ulykkebringende Ring, at hvis Ringen fjernes fra sin Plads ved det gamle Smykke, bringer den Ulykke over den, som bærer Ringen alene....

Smykkets Historie er følgende:

I meget gamle Dage skænkede en ægyptisk Fyrste det til en Danserinde, som ved en Fest havde glædet ham med sin Kunst. Men Danserinden lod haant om det gamle Sagn og dets Spaadom. Hun brød Ringen af og bar den alene. Da mødte hun sin Elsker, som kastede Foragt paa hende, fordi hun bar Fyrstens Smykke. Af Sorg og Skam styrtede hun sig i Havet, og Sagnets Ord gik saaledes for første Gang i Opfyldelse.

Men Guldringens Historie fortsættes i Nutiden. Paa en Studierejse i Ægypten opdager den berømte Arkæolog, James Geary, den Grav, i hvilken Danserindens jordiske Levninger for Aarhundreder tilbage er stædt til Hvile, og det oldægyptiske Smykke kommer atter frem i Dagens Lys. Kort Tid senere forlader James Geary sine Udgravninger i Ægypten og beslutter paa Tilbagevejen til London at besøge sin Ungdomsven Paul Billford, Ejeren til Billfordhouse, hvem han i 12 Aar ikke har set. Paul Billford tager vel mod sin gamle Universitetskammerat, præsenterer ham først for sin Datter, en yndig ung Pige ved Navn Ellinor, og siden for sin unge, smukke Frue. Paul Billford er anden Gang gift. James

(Guldringens Hemmelighed)

Geary kan næppe tilbageholde et Udbrud af Forundring, da han i Fru Clara Billford genkender en Kvinde, han for en Del Aar tilbage har været forlovet med. Han havde den Gang efter et alvorligt Opgør brudt med hende, og deres Veje var ikke senere krydsedes. Nu genser han hende som sin bedste Vens Hustru og Stedmoder for Miss Ellinor, i hvem James Geary ved første Øjekast er bleven forelsket.

Hos Fru Clara, der aldrig helt har kunnet glemme sin Ungdomskærlighed, vokser nu efterhaanden den Tanke frem, at hun maaske endnu kan naa at vinde James Geary. Hun forklarer ham, at hendes Ægteskab har været hende en bitter Skuffelse, fortæller, ~~hvortil~~ han bestandig har været i hendes Tanker, minder ham om de Øjeblikke, de har tilbragt sammen. De to burde have haft hinanden, de kunde være blevet lykkelige sammen!.....~~Maaske kan de blive det~~ endnu....

Men James Geary, der har bestemt, at det gamle skal være glemt og alt mellem ham og Clara være forbi, viser hende utilslæret sin Foragt for det lave Rænkespil, hun vil sætte i Værk bag sin Mands Ryg. Og jo kraftigere hun arbejder paa paany at trænge sig ind i hans Forestillingskreds - jo tydeligere træder et andet Billede frem for hans Bevidsthed.... Billedet af Ellinor.

Da sværger Clara Havn. Hendes Mand har ved en tidligere Lejlighed foræret hende et ægyptisk Smykke, der er nøjagtig Magen til det, James Geary har fundet i Danserindens Grav - blot med den Forskel, at Fru Claras Smykke har den Ring, som savnes paa det, der er i James Geary's Besiddelse. Den berømte Arkæolog, der tillige er en fanatisk Samler, har forgæves budt Vennen en Formue for Smykket med den ulykkebringende Ring. Paul Billford vil ikke sælge det.

Clara, der kender James Geary's Samlermani, udtænker nu en

(Guldringens Hemmelighed).

Plan, efter hvilken hun vil gaa frem, og som, hvis den lykkes, vil kaste Vanære over den Mand, der har vraget hendes Kærlighed. Medens alle sover, sniger Clara sig ind i Gæsteværelset, der beboes af Arkæologen og stjæler en af James Gearys Manchetknapper. Derefter bryder hun Ringen af det ægyptiske Smykke og skjuler den paa sit Bryst. - Og den lille Komædie, hun har til Hensigt at arrangere, er klar til at begynde.

Næste Morgen bliver der stor Alarm paa "Billfordhouse". Fru Clara findes bevidstløs i sine Værelser med en Knebel i Munden. Da hun kommer til sig selv, forklarer hun, at en Mand med Maske for Ansigtet, er trængt ind til hende, og at det under Kampen er lykkedes hende at rive den ene af hans Manchetknapper til sig. Knappen genkendes som tilhørende James Geary. Saa snedigt forstaar Fru Clara at føre sine Angreb, at Paul Billford tilsidst selv ikke tvivler om, at James Geary ikke har kunnet modstaa sin Lyst til at eje Smykket med den ulykkebringende Ring, og derfor har vovet sig ind i Fru Claras Værelser for at ombytte sit Smykke med hendes. Bagefter har han selvfølgelig brækket Ringen af for at Smykket skulde ligne hans eget.

Det er givet, at Paul Billford ikke vil indblande Politiet i denne kedelige Sag, men James, der føler sig omgivet af mistænksomme Blikke, bestemmer sig hurtigt til at forlade "Billfordhouse". Vennen søger ikke at holde ham tilbage, og han tager afsted til Stationen. Men da Fru Clara fra sit Vindue ser det sidste Glimt af den Mand, hun engang har omfattet med Kærlighed, angrer hun det Onde, hun har øvet mod ham. Hun forlanger i Hast sin Hest sadlet. Hun vil ride efter ham for at fortælle ham alt og trygle ham om Tilgivelse. Undervejs bliver Hesten sky for et frembrusende Tog og kaster sin Rytterske af. I døende Tilstand bæres hun tilbage til "Billfordhouse", og i sine sidste Sekunder finder hun

(Guldringens Hemmelighed).

frem fra sit Bryst den ulykkebringende Ring, Beviset for hendes Erøde.

For anden Gang er Sagnets Spaadom gaaet i Opfyldelse, men denne Gang fører Ringen dog ogsaa Lykken i sit Følge, thi nu da James Gearys Ære er frelst, tør han anmode om Ellinors Haand og Hjerte, og Paul Billford, der kun længes efter en Lejlighed til at gøre sin Uret mod Vennen god, giver med Glæde sit Samtykke.

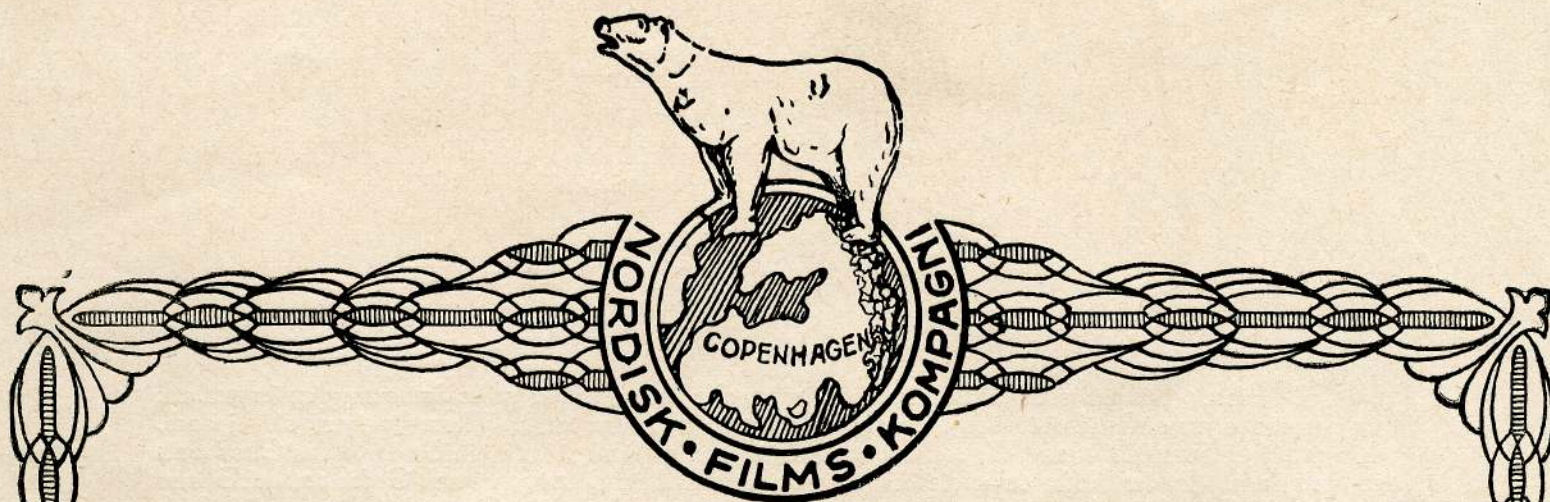
.....

Fra Nordisk-samlungen

et Brev sin Urol med Vennen Gog, Elver med Glands til Samvirkke.
 Hjerte, og Paul Billford, der kun længe efter en Lejlighed til
 James Gennys Bre og Kretset, for han rumde om Billings Hæud og
 denne Gang lever Rington dog ogsaa lykkeligt i alt Følge, thi nu de
 for anden Gang er Gennets Spædson Bæret i Opholdet, men
 Bredt.
 frem fra sit Brev den lykkeliggende Ring, Bæret for hendes
 (Guldbringe Hædelighed).

Der Ring der Pharaonen

Drama in drei Akten mit einem Vorspiel

PERSONEN:

Der ägyptische Fürst	Aage Hertel
Baron Hufen	Carl Lauritzen
Herta, seine Frau	Ebba Thomsen
Ellinor, seine Tochter aus erster Ehe	Alma Hinding
Dietrich von Weiher, Archäolog	Olaf Fønss
Johann, ein alter Diener	Peter Jørgensen

Das Vorspiel

Eine alte Papyrusrolle erzählt: Wehe dem, der den Ring der Pharaonen trägt und die Kette, die ihn umschlingt, verschmäht, denn der Ring allein bringt Fluch dem, den er schmückt.

Es ist zur Zeit der großen Pharaonen, deren Glanz einen hellen Schimmer weit über alle Länder warf. Das schönste Mädchen aus dem Volk ist erwählt, vor Pharao zu tanzen, und in einer gnädigen Laune löst er die Kette, die ihn schmückt, und reicht sie der Tänzerin. Diese aber, welche die Weissagung nicht kennt, erbittet sich nur den Ring, dessen tiefroter Rubin wie ein Blutstropfen an ihrer Hand funkelt. Pharao gewährt ihr den Wunsch, und bricht den Ring von der Kette. Unheil ruht von nun ab auf dem Haupte der ägyptischen Tänzerin. Der Geliebte, der sie im Verdacht hat, dem Pharao mehr als ihre Kunst geschenkt zu haben, verstößt sie für immer. Die Tänzerin, die ohne ihren Freund nicht zu leben vermag, schwimmt weit hinaus ins Meer, das im Mondenschein silbern leuchtet und breitet dann die Arme aus. Liebkosend tragen die Wellen die Tote zum Ufer zurück, wo sie der verzweifelte Geliebte findet. Die uralte Weissagung hat sich erfüllt. Pharaos Ring und sein Geheimnis werden für ewig mit der Tänzerin begraben.

Baron Hufen lebt mit seiner jungen Frau und seiner erwachsenen Tochter aus erster Ehe auf seinem romantisch gelegenen Wohnsitz. Das ziemlich gleichförmige Leben auf dem Rittergut wird durch ein Telegramm Dietrichs von Weyhern unterbrochen, das seine Ankunft meldet. Nach zwölfjähriger Abwesenheit kehrt Dietrich von Weyhern, der in Aegypten archäologische Studien getrieben hat, in die Heimat zurück. Der Hausherr, der ihn als treuen Freund schätzt, ahnt nicht, daß seine junge Frau der Ankunft Dietrichs mit einem Gemisch von Bangen und Sehnsucht entgegen sieht. Sie hat ihn einst leidenschaftlich geliebt, allein die Verhältnisse traten zwischen sie und ihn und trennten sie bis zu diesem Augenblick. Dietrich hatte Herta nicht vergessen, allein seine Gefühle haben sich abgekühlt und werden auch nicht durch ihren Anblick wieder geweckt. Ellinor jedoch, Hufens Tochter, die ihm in dem ganzen Liebreiz ihrer achtzehn Jahre entgegentritt, macht einen tiefen Eindruck auf ihn. Herta bemerkt wohl seine Zurückhaltung, vermag sich aber noch nicht in die Hoffnungslosigkeit ihrer heimlichen Wünsche zu finden. Als Dietrich nach Tisch von seinen Erlebnissen erzählt, hängt sie wie gebannt an seinen Lippen und ist glücklich, als sich ihr eine Möglichkeit auftut, ihn zurück zu gewinnen. Sie trägt einen ägyptischen Schmuck, dessen Original Dietrich von Weyhern in einem Grabe bei Luxor fand. Nur fehlte diesem der Ring, den Hertas

Halsband ziert. Dietrich setzt alles daran, die wertvolle Imitation für seine Sammlung zu erwerben, da er sein eigenes Fundstück den Königlichen Museen abliefern muß. Herta weigert sich jedoch, dem einstigen Freunde diesen Wunsch zu erfüllen in der Hoffnung, ihn vielleicht durch das Geschenk zu gewinnen. In der Nacht sucht sie ihn heimlich auf. Allein Dietrich, dessen Gedanken bei Ellinor weilen, die ihm allein der Eroberung wert dünkt, empfängt Herta mit demütiger Kälte und befiehlt ihr, als sie trotzdem fortfährt um seine Liebe zu betteln, mit harten Worten, das Zimmer zu verlassen. Ellinor, die ihre Stiefmutter heimlich beobachtet hat, errät die Zusammenhänge und flüchtet sich erschreckt, über das, was sie gesehen, in ihr Zimmer, wo sie schlaflos in trüben Gedanken bis zum Morgen hindämmert.

Herta hat unterdessen den Entschluß gefaßt, die erlittene Kränkung an Dietrich zu rächen, und ihre Rache sogleich auszuführen. Sie schleicht sich noch einmal in Weyherns Zimmer, der bereits schläft, und verbirgt den ägyptischen Schmuck, von dem sie den Ring vorher entfernt hat, in seinem Koffer. Darnach nimmt sie einen seiner Manschettenknöpfe an sich und verläßt so lautlos, wie sie gekommen, den Raum. Dann bringt sie ihr Zimmer in Unordnung, reißt die Schubladen auf und streut ihre Sachen auf den Boden, um einen Ueberfall vorzutäuschen. Baron Hufen, der sie geknebelt auffindet, läßt sich von ihr übertölpeln und glaubt ihr den Diebstahl, den sie zum Opfer gefallen sein will. Der Manschettenknopf belastet Dietrich in unzweideutiger Weise und Baron Hufen, der seine Sammlerleidenschaft kennt, wirft ihm die Tat vor, ohne sich von seiner Unschuld überzeugen lassen zu wollen. Dietrich von Weyhern rüstet sich nach diesem Vorfall sofort zur Abreise, und als sein Diener den Koffer öffnet, fällt der Schmuck heraus. Ein furchtbarer Argwohn steigt in Dietrich auf. Er leiht ihm jedoch keine Worte, sondern sendet den gestohlenen Schmuck ohne Erklärung dem Baron zurück. Dann macht er sich zu Fuß auf den Weg, unterwegs holt ihn Ellinor ein, um ihm zu sagen, daß sie an seine Schuld nicht glaubt und ihre Neigung ihm für immer gehört. Die Liebenden nehmen schmerzlichen Abschied von einander und Dietrich verspricht dem jungen Mädchen zurückzukehren, wenn das Geheimnis des Pharaoringes sich geklärt hat.

Unterdessen hat Herta bittere Stunden der Reue und der Qual verbracht. Sie ahnt, daß Dietrich sie durchschaut hat, und vermag den Gedanken, daß er so von ihr geht, nicht zu ertragen. Lieber will sie ein volles Geständnis ihrer Schuld abgeben. Sie läßt ihr Pferd satteln, um Dietrich nachzueilen. Unterwegs scheut jedoch der nervöse Hengst und wirft die Reiterin zu Boden. Mit schweren inneren Verletzungen wird sie heimgebracht, während der Zug den Freund in die Ferne trägt. Als Herta nach langen Stunden der Bewußtlosigkeit erwacht, schließen die Qualen ihr den Mund. Allein, als sie ausgelitten hat, findet Ellinor in ihrem Kleide den Ring, den sie aus dem Schmuck gebrochen hat, um Dietrich zu verdächtigen. Ihrem tiefbewegten Vater ist nun alles klar. Es bedarf nicht mehr des Geständnisses Ellinors über das, was sie gesehen und gehört hat, um ihn von der Schuld seiner Frau zu überzeugen. Allein sein Zorn reicht nicht über das Grab hinaus. Nach dem ersten tiefen Kummer richtet er sich auf und denkt an die Liebenden. Dietrich von Weyhern erhält das Telegramm, das ihm Klärung des Geheimnisses meldet, und er kommt, wie er versprochen hat, um sich seine liebe kleine Braut zu holen.

NORDISCHE FILM Co.

G. m. b. H.

BERLIN / Breslau / DÜSSELDORF / HAMBURG
LEIPZIG / MÜNCHEN / AMSTERDAM / ZÜRICH

La bague fatale.

Personnages:

Le prologue:

Le prince égyptien.....M. Aage Hertel
La danseuse
Son amant

Le drame:

Paul Billford propriétaire de
"Billfordhouse".....M. Carl Lauritzen
Claire, sa femme.....Mlle Ebba Thomsen
Ellinor, sa fille du premier lit.....Mlle Alma Hinding
James Geary, archéologue.....M. Olaf Fønss
Joe, vieux domestique.....M. peter Jørgensen

La légende raconte de la parure égyptienne antique avec la bague fatale, que si la parure est dépouillée de sa bague, celle-ci sera fatale à celui qui la portera! - - - -

Voilà l'histoire de la parure!

Il y avait autrefois un prince égyptien qui faisait cadeau de cette parure à une jeune danseuse, dont la danse lui faisait sentir la beauté de la vie. Mais la danseuse se moquait de la légende de la parure et ôtant la bague elle la portait seule. Alors elle rencontra son amant, qui la dédaignait voyant qu'elle portait le bijou du prince. Accablée de honte et de chagrin elle se précipitait dans la mer et - - -c'est ainsi que les paroles de la légende se sont accomplies. --

Mais l'histoire de la bague fatale est continue jusqu'à nos jours. En voyage d'étude en Egypte le célèbre archéologue M. James Geary découvre la tombe, où repose le corps de la jeune danseuse depuis des milliers d'années, et la vieille parure paraît encore une fois au grand jour. James Geary qui a bientôt fini ses fouilles en Egypte se décide en retournant à Londres, à faire une visite à son ami de jeunesse Paul Billford, propriétaire de Billfordhouse, qu'il n'a pas vu depuis douze ans. Paul Billford reçoit avec

La bague fatale) -2-

beaucoup de bienveillance son ancien camarade d'université, et le présente d'abord à sa fille, une ravissante jeune fille, nommée Ellinor, et puis à sa jeune belle femme Claire. Paul Billford vient de se marier pour la seconde fois, et James Geary est tout à fait bouleversé en reconnaissant en Madame Billford la femme qui autrefois a été sa fiancée à lui, mais s'étant querelés ils se sont séparés, et jusqu'ici ils n'ont pas eu l'occasion de se rencontrer. A présent il la voit comme la femme de son meilleur ami et belle-mère de Mlle Ellinor dont il s'est épris au premier moment. ---

Madame Claire, qui n'a jamais tout à fait pu oublier son amour de jeunesse se dit, que peut-être elle réussirait à gagner l'amour de James Geary. Elle lui explique quelle déception a été son mariage et que ses pensées se sont toujours tournées vers lui et elle lui rappelle les moments qu'ils ont passés ensemble. "S'il avait été nous deux, comme nous serions heureux!"---mais peut-être ce n'est pas trop tard.....

James Geary, qui a décidé que tout doit être fini entre Claire et lui, ne dissimule point qu'il méprise l'intrigue basse qu'elle veut jouer derrière le dos de son mari. Malgré tous ses efforts pour gagner son amour il ne voit que l'image d'Ellinor.

Alors Madame Claire jure de se venger.

Une fois son mari lui a fait cadeau d'une parure égyptienne toute pareille à celle que James Geary a trouvé dans le tombeau de la danseuse, sauf la bague, qui ne se trouvait pas sur celle de James Geary. Le célèbre archéologue, qui a une manie pour les collections, a en vain offert à l'ami une fortune pour la parure avec la bague fatale. Paul Billford cependant ne veut pas la vendre. ----

La bague fatale) -3-

Claire, qui connaît très bien la manie de James Geary pour des collections prépare un plan qui, s'il réussit déshonorerait l'homme qui a refusé son amour. Pendant que tout le monde dort, Claire se glisse dans la chambre à donner occupée par l'archéologue, et vole un de ses boutons de manchette. Puis elle dépouille la parure égyptienne de sa bague et la cache sur sa poitrine. Maintenant la petite comédie, qu'elle va jouer peut commencer. --

Le lendemain matin une confusion générale règne à Billfordhouse. On a trouvé Madame Claire baillonnée sans connaissance dans ses chambres. Lorsqu'elle revient à elle, elle explique qu'un homme masqué a pénétré dans sa chambre mais elle a réussi à lui arracher un de ses boutons de manchette pendant la lutte, et a présent il est prouvé que le bouton appartient à James Geary. L'histoire de Madame Claire leur semble croyable et Paul Billford lui-même est persuadé de ce que James Geary n'a pas pu résister son envie de posséder la parure avec la bague fatale et s'est glissé dans la chambre de Madame Claire pour changer la parure avec la sienne. Après l'avoir volé il a ôté la bague pour que la parure ressemble tout à fait à la sienne. Paul Billford ne s'adresse cependant pas à la police dans cette ennuyeuse affaire mais James sentant qu'on le regarde avec de soupçon ~~il~~ se décide de suite à quitter "Billfordhouse. L'ami ne le retient pas et

James Geary se rend à la gare. Lorsque Madame Claire de sa fenêtre voit partir l'homme, qu'elle a aimé autrefois elle regrette toutes ses mauvaises actions envers lui, et donnant l'ordre de mettre la selle à son cheval elle suit James Geary pour lui tout avouer et et lui demander son pardon. Mais en route le cheval s'effarouche devant un ^{train} qui passe en toute vitesse et la jette par terre.

Dans une condition mortelle elle est transportée au "Billfordhouse"

La bague fatale) -4-

Mais avant de mourir elle tire la bague fatale , la preuve de son crime , de son corsage, où elle l'a cachée.

Pour la seconde fois les paroles de la légende sont accomplies, mais cette fois-ci la parure porte aussi la bonheur, car l'honneur de James Geary étant sauvé, il demande la main de Ellinor à Paul Billford, qui n'attendant qu'une occasion pour réparer ses torts, donne avec plaisir son consentement. -----

forte, donne avec plaisir son consentement.

À Paul Billard, qui l'attendait dans un salon pour vérifier ses
l'honneur de James Guey étant arrivé, il demande le nom de Elfinor
complices, mais cette fois-ci la pauvre porte avant la porte, car
Pour la seconde fois les paroles de la jeune sont
crime :

Mais avant de mourir elle tire la petite laisse : la preuve de son
la petite laisse)